

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 CoE/99/2009-26 z 27. októbra 2009 a č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE/99/2009-26 z 27. októbra 2009 a č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretej 5. mája 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 730,27 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 20 dvojtýždňových splátkach v sume 66,39 €. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, úver poskytnutý sťažovateľkou sa stal okamžite splatným a v nadväznosti na podmienky dojednané v zmluve bola 8. júla 2003 notárom spísaná notárska zápisnica, na základe ktorej bol 4. októbra 2003 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor na základe poverení udelených Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) začal nútený výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu. V priebehu exekučného konania okresný súd svojím uznesením č. k. 11 Er 2935/2003-15 z 3. júla 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením č. k. 14 CoE/99/2009-26 z 27. októbra 2009 potvrdil rozhodnutie okresného súdu ako vecne a právne správne. Okresný súd svojím ďalším uznesením č. k. 11 Er 2935/03-34 z 19. apríla 2010 exekučné konanie zastavil. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky svojím uznesením č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 potvrdil rozhodnutie okresného súdu ako vecne a právne správne.

3. Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom okresného súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské

práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu, že „z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného (jediných oprávnených účastníkov exekučného konania podľa § 37EP) a súčasne bez zákonného zmocnenia... zahájil konanie na vyhlásenie neprípustnosti a následne konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie, či konaniu o zastavení exekúcie“, v dôsledku čoho sťažovateľka stratila „právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou“. V tejto súvislosti ešte uviedla, že „ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania na vyhlásenie neprípustnosti a následne konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania... bez znalosti vôle účastníkov konania... V priebehu týchto konaní súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v týchto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a následne exekúciu zastaviť. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy. ... samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne k vôli týchto účastníkov..., ale súd týmto konaním vyhlásenie neprípustnosti a následne zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu vyhlási za neprípustnú a následne zastaví...“.

4. Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

II.A

K uzneseniu krajského súdu č. k. 14 CoE/99/2009-26 z 27. októbra 2009

8. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

9. Sťažnosť sťažovateľky smeruje proti uzneseniu krajského súdu č. k. 14 CoE/99/2009-26 z 27. októbra 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2009. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 16. marca 2011, to znamená dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty, preto ju bolo potrebné v tejto časti týkajúcej sa uznesenia krajského súdu č. k. 14 CoE/99/2009-26 z 27. októbra 2009 odmietnuť ako podanú oneskorene.

Ďalšie sťažovateľkou namietané uznesenie krajského súdu č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 nadobudlo právoplatnosť 19. januára 2011 a v tomto prípade bola sťažnosť doručená ústavnému súdu v zákonnej dvojmesačnej lehote.

II.B

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010

10. Sťažovateľka namietala porušenie svojho práva „*na spravodlivý proces*“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v rozsahu porušenia princípu „... *rovnosti zbraní a kontradiktórnosti*...“. V tomto ohľade vyčítala okresnému súdu (a tým, že krajský súd potvrdil prvostupňové uznesenie, zrejme aj odvolaciemu súdu, pozn.), že „*z vlastného*

podnetu, tj. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného (jediných oprávnených účastníkov exekučného konania podľa § 37EP) a súčasne bez zákonného zmocnenia, ... zahájil konanie na vyhlásenie neprípustnosti a následne konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením týchto konaní neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie, či konaniu o zastavení exekúcie“ (viac pozri bod 3).

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

13. Krajský súd uznesenie č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 2935/03-34 z 19. apríla 2010 o zastavení konania odôvodnil takto:

„Napadnutým uznesením okresný súd konajúci ako súd exekučný zastavil exekúciu. Oprávnený P., s. r. o., bol zaviazaný zaplatiť súdnemu exekútorovi JUDr. J. M. trovy

exekúcie vo výške 72,14 eura do troch dní. Prvostupňový súd rozhodol podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g/ EP a exekúciu zastavil, pretože už predtým bola právoplatne súdom vyhlásená za neprípustnú.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP). Ak súd vyhlási exekúciu za neprípustnú a rozhodnutie sa stane právoplatné, nemá inej možnosti než v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ EP takúto exekúciu zastaviť.“

14. Z citovanej časti krajského súdu č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 vyplýva jeho stotožnenie sa s uznesením okresného súdu č. k. 11 Er 2935/03-34 z 19. apríla 2010, ktorý svoje rozhodnutie o zastavení exekučného konania založil na ustanovení § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a teda na skutočnosti, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2935/2003-15 z 3. júla 2009 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE/99/2009-16 z 27. októbra 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Krajský súd v uznesení č. k. 14 CoE/99/2009-16 z 27. októbra 2009 v podstatnom dôvodil:

„Podľa názoru odvolacieho súdu notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti, pokiaľ má ísť o spôsobilý exekučný titul musí byť spísaná s osobou povinnou a osobou oprávnenou. Tejto požiadavke môže byť vyhovené tým, že tieto osoby budú účastníkmi jediného zápisu, keď notárska zápisnica bude spísaná za prítomnosti oboch účastníkov, alebo pokračovaním v notárskej zápisnici, alebo tak, že k prejavu vôle obsiahnutej v notárskej zápisnici spísanej len s jednou z uvedených osôb pristúpi druhá formou samostatnej notárskej zápisnice. V predmetnom prípade bola notárska zápisnica spísaná len so zástupcom povinnej osoby. Nezodpovedá teda požiadavkám, ktoré na notársku zápisnicu ako na spôsobilý exekučný titul kladie ust. § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Podľa názoru krajského súdu zmluva uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K.

podľa § 31 OZ je absolútne neplatná, nie je daný ďalší predpoklad na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom. Odvolací súd považuje (aj vzhľadom na uvedené) dôvody napadnutého uznesenia za správne a s týmito sa stotožňuje. Dôvody uvedené odvolaním nepovažoval za opodstatnené. Pokiaľ ide na námietku oprávneného, že exekučný súd už raz skúmal spôsobilosť exekučného titulu poukazuje odvolací súd na to, že počas celého exekučného konania, teda v každom jeho štádiu môže súd skúmať exekučný titul, či už na návrh účastníka alebo aj bez tohto návrhu. Pokiaľ zistí, že nie sú splnené podmienky formálnej alebo materiálnej vykonateľnosti, exekúciu aj bez návrhu zastaví.“

15. Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Taktiež za ústavne akceptovateľný je možné považovať právny názor krajského súdu spočívajúci v jeho výklade náležitostí exekučnej notárskej zápisnice, za najdôležitejšiu náležitosť ktorej treba považovať súhlas povinného s jej vykonateľnosťou, pretože až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu spôsobilú byť exekučným titulom na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Ustanovenie v zmluvách o úvere uvedené už v ich predtlačí obsahujúce súhlas dlžníka s exekúciou znamenalo, že dlžník nemal možnosť túto skutočnosť zmeniť ani ovplyvniť a už podpisom zmluvy sa vopred vzdal svojich práv namietat' akúkoľvek skutočnosť týkajúcu sa predmetnej zmluvy a svojho záväzku. Vzhľadom na to, že sa dlžníkovi ako spotrebiteľovi zásadným spôsobom v dôsledku tohto ustanovenia zmluvy o úvere zhoršilo jeho zmluvné postavenie, čím vznikol nepomer v právach a povinnostiach medzi odporcom (oprávneným) a dlžníkom (povinným) v neprospech dlžníka bez akejkoľvek možnosti ovplyvnenia obsahu tejto podmienky zo strany spotrebiteľa, súdy rozhodujúce v tejto veci považovali uvedené ustanovenie za nepriateľnú zmluvnú podmienku.

16. V nadväznosti na tvrdenia sťažovateľky ústavný súd poukazuje na ustanovenie § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh aj bez

návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je v súlade s § 27 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku „vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“.

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd postupoval ústavne súladným spôsobom, keď svojím uznesením č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 potvrdil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu č. k. 11 Er 2935/03-34 z 19. apríla 2010 o zastavení exekučného konania z dôvodu, že okresný súd uznesením č. k. 11 Er 2935/03-15 z 3. júla 2009 s spojením s uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE/99/2009-26 z 27. októbra 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

18. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

19. S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a na odôvodnenie uznesenia krajského súdu č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 (aj v spojení s odôvodnením rozhodnutia okresného súdu č. k. 11 Er 2935/03-34 z 19. apríla 2010) a tiež s poukazom na to, že obsahom práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.C

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010

20. Sťažovateľka namietala aj porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čo odôvodnila tým, že postupom exekučných súdov stratila „právnú istotu a súčasne legitímne očakávanie... užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného“.

21. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

22. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany

ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

23. Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 11 Er 2935/03-34 z 19. apríla 2010 dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom (pozri bod 18).

24. Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 13 CoE/203/2010-44 zo 7. septembra 2010 a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto bola sťažnosť v tomto rozsahu a aj v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ju z toho dôvodu pri jej predbežnom prerokovaní odmietol.

III.

25. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011

